TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. gegužės 30 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Laisvė teikti paslaugas – Informacinės visuomenės paslaugų teikėjai – Pareiga įsiregistruoti į ryšių operatorių registrą – Pareiga teikti informaciją apie struktūrą ir organizaciją – Pareiga mokėti įmoką – Direktyva 2000/31/EB – Koordinuojamoji sritis – Kontrolės kilmės valstybėje narėje principas – Nukrypti leidžiančios nuostatos – Sąvoka „priemonės, taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“ – Reglamentas (ES) 2019/1150 – Tikslas“

Sujungtose bylose C-662/22 ir C-667/22

dėl *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacijaus regiono administracinis teismas, Italija) 2022 m. spalio 10 d. nutartimis, kurias Teisingumo Teismas gavo 2022 m. spalio 19 d. ir 21 d., pagal SESV 267 straipsnį pateiktų prašymų priimti prejudicinį sprendimą bylose

Airbnb Ireland UC (C-662/22),

Amazon Services Europe Sàrl (C-667/22)

prieš

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė A. Prechal, teisėjai F. Biltgen, N. Wahl (pranešėjas), J. Passer ir M. L. Arastey Sahún,

generalinis advokatas M. Szpunar,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Airbnb Ireland UC*, atstovaujamos *avvocati* F. Angeloni, M. Berliri, S. Borocci, G. Gelera, L. Nascimbene, I. Perego, G. M. Roberti ir *advocaat* D. Van Liedekerke,

* Proceso kalba: italų.

– *Amazon Services Europe Sàrl*, atstovaujamos *avvocati* F. Angeloni, M. Berliri, S. Borocci, G. Gelera ir F. Moretti,

– Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocati dello Stato* L. Delbono ir R. Guizzi,

– Čekijos vyriausybės, atstovaujamos M. Smolek, T. Suchá ir J. Vláčil,

– Airijos, atstovaujamos *Chief State Solicitor* M. Browne, A. Joyce ir M. Tierney, padedamų BL D. Fennelly,

– Europos Komisijos, atstovaujamos L. Armati, M. Escobar Gómez, S. L. Kalėdos ir L. Malferrari,

susipažinęs su 2024 m. sausio 11 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymai priimti prejudicinį sprendimą pateikti dėl 2019 m. birželio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2019/1150 dėl verslo klientams teikiamų internetinių tarpininkavimo paslaugų sąžiningumo ir skaidrumo skatinimo (OL L 186, 2019, p. 57), 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų išaiškinimo vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) (OL L 178, 2000, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 25 t., p. 399), 2015 m. rugsėjo 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/1535, kuria nustatoma informacijos apie techninius reglamentus ir informacinės visuomenės paslaugų taisykles teikimo tvarka (OL L 241, 2015, p. 1), 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (OL L 376, 2006, p. 36), taip pat SESV 56 straipsnio išaiškinimo.

2 Šie prašymai pateikti nagrinėjant pagal Airijos teisę įsteigtos bendrovės *Airbnb Ireland UC* (toliau – *Airbnb*) ginčą byloje C-662/22 ir pagal Liuksemburgo teisę įsteigtos bendrovės *Amazon Services Europe Sàrl* (toliau – *Amazon*) ginčą byloje C-667/22 su *Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni* (Italijos ryšių reguliavimo tarnyba; toliau – AGCOM) dėl priemonių, kurių ši ėmėsi internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjų atžvilgiu.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Reglamentas 2019/1150

3 Reglamento 2019/1150 3, 7 ir 51 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(3) vartotojai pritaria internetinių tarpininkavimo paslaugų naudojimui. Konkurencinga, sąžininga ir skaidri interneto ekosistema, kurioje įmonės elgiasi atsakingai, taip pat yra būtina vartotojų gerovei. Interneto platformų ekonomikos skaidrumo ir pasitikėjimo ja užtikrinimas įmonių tarpusavio santykiuose galėtų netiesiogiai padėti padidinti ir vartotojų pasitikėjimą interneto platformų ekonomika. Tačiau tiesioginis interneto platformų ekonomikos vystymosi poveikis vartotojams aptariamas kitų sričių Sąjungos teisės aktuose, visų pirma vartotojų *acquis*;

<…>

(7) [Europos] Sąjungos lygmeniu reikėtų nustatyti tikslinių privalomų taisyklių rinkinį siekiant užtikrinti sąžiningą, nuspėjamą, tvarią ir patikimą internetinio verslo aplinką vidaus rinkoje. Visų pirma internetinių tarpininkavimo paslaugų verslo klientams turėtų būti užtikrintas tinkamas skaidrumas ir veiksmingos teisių gynimo galimybės visoje Sąjungoje siekiant palengvinti tarpvalstybinį verslą Sąjungoje ir taip pagerinti tinkamą vidaus rinkos veikimą bei spręsti galimo atsirandančio susiskaidymo konkrečiose srityse, kurioms taikomas šis reglamentas, problemą;

<…>

(51) kadangi šio reglamento tikslo, t. y. užtikrinti sąžiningą, nuspėjamą, darnią ir patikimą internetinio verslo aplinką vidaus rinkoje, valstybės narės negali deramai pasiekti, o dėl jo masto ir poveikio to tikslo būtų geriau siekti Sąjungos lygiu, laikydamasi [ESS] 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šiuo reglamentu neviršijama to, kas būtina nurodytam tikslui pasiekti“.

4 Šio reglamento 1 straipsnyje nurodyta:

„1. Šio reglamento tikslas – prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos veikimo nustatant taisykles, kuriomis siekiama užtikrinti, kad internetinių tarpininkavimo paslaugų verslo klientams ir bendrovių interneto svetainių naudotojams interneto paieškos sistemų atžvilgiu būtų užtikrinamas atitinkamas skaidrumas, sąžiningumas ir veiksmingos teisių gynimo galimybės.

2. Šis reglamentas taikomas internetinėms tarpininkavimo paslaugoms ir interneto paieškos sistemoms, teikiamoms arba siūlomoms teikti atitinkamai verslo klientams ir bendrovių interneto svetainių naudotojams, kurių įsisteigimo arba gyvenamoji vieta yra Sąjungoje ir kurie, naudodamiesi tomis internetinėmis tarpininkavimo paslaugomis arba interneto paieškos sistemomis, siūlo prekes arba paslaugas Sąjungoje esantiems vartotojams, neatsižvelgiant į tų paslaugų teikėjų įsisteigimo ar gyvenamąją vietą ir neatsižvelgiant į kitu atveju taikytiną teisę.

<…>

5. Šis reglamentas nedaro poveikio Sąjungos teisei, ypač taikytinai teisminio bendradarbiavimo civilinėse bylose, konkurencijos, duomenų apsaugos, komercinių paslapčių apsaugos, vartotojų apsaugos, elektroninės prekybos ir finansinių paslaugų srityse.“

5 Minėto reglamento 2 straipsnio 1 punkte numatyta:

„Šiame reglamente vartojamų terminų apibrėžtys:

1) verslo klientas – privatus asmuo, vykdantis komercinę ar profesinę veiklą, arba juridinis asmuo, kuris, naudodamasis internetinėmis tarpininkavimo paslaugomis, siūlo prekes arba paslaugas vartotojams su savo prekyba, verslu, amatu arba profesija susijusiais tikslais“.

Direktyva 2000/31

6 Direktyvos 2000/31 1 straipsnyje nustatyta:

„1. Šia direktyva siekiama prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos funkcionavimo užtikrinant laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą tarp valstybių narių.

<…>

5. Ši direktyva netaikoma:

a) mokesčių srityje;

<…>“

7 Šios direktyvos 2 straipsnio h punkte numatyta:

„Šioje direktyvoje šios sąvokos turi tokią reikšmę:

<…>

h) „koordinuojama sritis“ – tai reikalavimai, nustatyti valstybių narių teisinėse sistemose, kurios taikomos informacinės visuomenės paslaugų teikėjams arba informacinės visuomenės paslaugoms neatsižvelgiant į tai, ar jie yra bendro pobūdžio ar konkrečiai joms skirti;
   i) koordinuojama sritis susijusi su reikalavimais, kuriuos paslaugų teikėjas turi įvykdyti:

      – pradėdamas verstis informacinės visuomenės paslaugų veikla, pavyzdžiui, reikalavimai dėl kvalifikacijos, leidimo ar pranešimo,

      – versdamasis informacinės visuomenės paslaugų veikla, pavyzdžiui, reikalavimai dėl paslaugų teikėjo elgesio, reikalavimai dėl paslaugų kokybės arba turinio, įskaitant tuos, kurie taikomi reklamai ir sutartims, arba reikalavimai dėl paslaugų teikėjo atsakomybės;

   <…>“

8 Minėtos direktyvos 3 straipsnyje nurodyta:

„1. Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad informacinės visuomenės paslaugos, kurias teikia jos teritorijoje įsisteigęs paslaugų teikėjas, atitiktų toje valstybėje narėje taikomas nacionalines nuostatas, kurios priklauso koordinuojamai sričiai.

2. Valstybės narės negali dėl koordinuojamai sričiai priskiriamų priežasčių riboti laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas iš kitos valstybės narės.

<…>

4. Valstybės narės gali imtis priemonių taikyti šio straipsnio 2 dalies išlygas konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai, jei įvykdomos tokios sąlygos:

a) priemonės yra:
   i) būtinos dėl vienos iš toliau išvardytų priežasčių:

      – viešosios politikos [tvarkos], ypač baudžiamųjų nusikaltimų prevencijos, tyrimo, atskleidimo ir persekiojimo už juos baudžiamąja tvarka, įskaitant nepilnamečių apsaugą ir kovą su bet kokiu neapykantos skatinimu dėl rasės, lyties, religinių įsitikinimų ir tautybės bei atskirų asmenų žmogiškojo orumo žeminimą,

      – visuomenės sveikatos apsaugos,

      – visuomenės saugumo, įskaitant valstybės saugumą ir gynybą,

      – vartotojų, įskaitant investuotojus, apsaugos;
   ii) taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai, kuri prieštarauja tikslams, nurodytiems i papunktyje, arba kuri kelia itin didelį pavojų, kad šių tikslų nebus paisoma;
   iii) proporcingos tiems tikslams;

b) prieš imdamasi šių priemonių ir nepažeisdama teisminių priemonių, įskaitant parengtinį nagrinėjimą ir baudžiamojo tyrimo metu atliktus veiksmus, valstybė narė:

   – paprašė šio straipsnio 1 dalyje nurodytos valstybės narės imtis priemonių, ir pastaroji tokių priemonių nesiėmė arba jos buvo nepakankamos,

   – pranešė [Europos] Komisijai ir šio straipsnio 1 dalyje nurodytai valstybei narei apie savo ketinimą imtis tokių priemonių.

   <…>“

Direktyva 2006/123

9 Direktyvos 2006/123 1 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Šioje direktyvoje pateikiamos bendrosios nuostatos, skirtos padėti paslaugų teikėjams naudotis įsisteigimo laisve ir laisvam paslaugų judėjimui palengvinti, kartu užtikrinant aukštą paslaugų kokybę.“

10 Šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Jeigu šios direktyvos nuostatos prieštarauja kito Bendrijos akto, reglamentuojančio tam tikrus teisės teikti paslaugą ar vykdyti paslaugos teikimo veiklą konkrečiuose sektoriuose ar profesijose aspektus, nuostatai, pirmenybė teikiama to kito Bendrijos akto nuostatai, kuri ir taikoma minėtiems sektoriams ar profesijoms. <…>“

11 Minėtos direktyvos 16 straipsnyje nustatyta:

„1. Valstybės narės gerbia teikėjų teisę teikti paslaugas ne toje valstybėje narėje, kurioje jie yra įsisteigę.

Valstybė narė, kurioje teikiama paslauga, savo teritorijoje užtikrina nevaržomą teisę teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą.

Valstybės narės savo teritorijoje neapriboja teisės teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymo jokiais reikalavimais, kuriais būtų pažeidžiami šie principai:

a) nediskriminavimas: reikalavimas neturi būti tiesiogiai ar netiesiogiai diskriminuojantis pagal pilietybę arba pagal valstybę narę, kurioje juridinis asmuo įsisteigęs;

b) būtinybė: reikalavimas turi būti pagrįstas viešosios tvarkos, visuomenės saugumo, visuomenės sveikatos ar aplinkos apsaugos sumetimais;

c) proporcingumas: reikalavimas turi būti tinkamas siekiamam tikslui įgyvendinti ir juo neturi būti reikalaujama daugiau, nei reikia tokiam tikslui.

2. Valstybės narės negali apriboti kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo laisvės teikti paslaugas, nustatydamos tokius reikalavimus:

<…>

b) teikėjo įsipareigojimą gauti valstybės narės kompetentingų institucijų leidimą, taip pat įsiregistruoti tos valstybės narės registre arba joje esančiose profesinėse įstaigose ar asociacijose, išskyrus šioje direktyvoje arba kituose Bendrijos teisės aktuose numatytus atvejus;

<…>“

Direktyva 2015/1535

12 Direktyvos 2015/1535 1 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Šioje direktyvoje taikomos šios terminų apibrėžtys:

<…>

b) „paslauga“ – bet kuri informacinės visuomenės paslauga, t. y. paprastai už atlyginimą per atstumą, elektroninėmis priemonėmis ir asmenišku paslaugų gavėjo prašymu teikiama paslauga.

<…>

e) „paslaugų taisyklė“ – tai bendro pobūdžio reikalavimas, susijęs su paslaugų verslo steigimu ir vertimusi juo, kaip nurodyta b punkte, ypač nuostatos, susijusios su paslaugos teikėju, paslaugomis ir paslaugų gavėju, išskyrus bet kokias taisykles, kurios nėra konkrečiai skirtos tame punkte nurodytoms paslaugoms.

<…>

f) „techninis reglamentas“ – techninės specifikacijos ir kiti reikalavimai arba paslaugų taisyklės, įskaitant atitinkamas administracines nuostatas, kurių būtina laikytis *de jure* ar *de facto* parduodant, teikiant paslaugą, steigiant paslaugų verslą arba naudojant valstybėje narėje ar didžiojoje jos dalyje, taip pat valstybių narių įstatymai ir kiti teisės aktai, išskyrus nurodytus 7 straipsnyje, draudžiantys gaminį gaminti, įvežti, parduoti ar naudoti arba draudžiantys teikti paslaugą arba ja naudotis, arba steigti paslaugų teikėjo verslą;

<…>“

13 Šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje numatyta:

„Laikydamosi 7 straipsnio, valstybės narės nedelsdamos pateikia Komisijai kiekvieno techninio reglamento projektą, išskyrus tuos atvejus, kai jis tik perima visą tarptautinio ar Europos standarto tekstą, kuomet užtenka pateikti informaciją apie atitinkamą standartą; jos taip pat pateikia Komisijai pagrindimą, kodėl būtina priimti tokį techninį reglamentą, jei tos priežastys nėra aiškios iš projekto.“

Italijos teisė

Įstatymas Nr. 249/97

14 1997 m. liepos 31 d. *Legge n. 249 – Istituzione dell'Autorità per le garanzie nelle comunicazioni e norme sui sistemi delle telecomunicazioni e radiotelevisivo* (Įstatymas Nr. 249, kuriuo įsteigiama Ryšių reguliavimo tarnyba ir kuriame įtvirtinamos telekomunikacijų bei radijo ir televizijos transliavimo sistemų taisyklės) (GURI, Nr. 177, paprastasis priedas, 1997 m. liepos 31 d.), iš dalies pakeisto 2020 m. gruodžio 30 d. *Legge Nr. 178 – Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2021 e bilancio pluriennale per il triennio 2021-2023* (Įstatymas Nr. 178, kuriuo nustatomas 2021 finansinių metų valstybės balansas ir 2021–2023 m. trejų metų laikotarpio daugiametis balansas) (GURI, Nr. 322, paprastasis priedas, 2020 m. gruodžio 30 d.) (toliau – Įstatymas Nr. 249/97), 1 straipsnio 6 dalies a punkto 5 papunktyje ir c punkto 14a papunktyje numatyta:

„[AGCOM] priklauso šios toliau nurodytos atsakomybės sritys:

a) infrastruktūros ir tinklų komisija vykdo šias funkcijas:

<…>

5) užtikrina ryšių operatorių registro [(toliau – ROC)], į kurį pagal šį įstatymą turi įsiregistruoti <…> internetinių tarpininkavimo paslaugų ir interneto paieškos sistemų teikėjai, siūlantys paslaugas Italijoje, net jeigu jie nėra ten įsisteigę <…>, tvarkymą. [Ji] priima nutarimą, kuriuo

konkrečiai reglamentuojamas [ROC] organizavimas ir tvarkymas, taip pat apibrėžiami kriterijai, pagal kuriuos nustatoma, kurie asmenys privalo registruotis, išskyrus asmenis, kurie šio įstatymo įsigaliojimo dieną jau buvo įtraukti į [ROC];

<…>

c) taryba:

<…>

14-bis) užtikrina tinkamą ir veiksmingą [Reglamento 2019/1150] taikymą, pirmiausia priimdama gaires, skatindama taikyti elgesio kodeksus ir rinkdama atitinkamą informaciją“.

15 Įstatymo Nr. 249/97 1 straipsnio 31 dalyje nurodyta:

„Asmenims, kurie nesilaiko pagal šį įstatymą pateiktų [AGCOM] nurodymų ir įspėjimų, skiriama <…> bauda. Jei nesilaikoma priemonių, kurių buvo imtasi dėl taisyklių dėl dominuojančios padėties pažeidimo arba taikant [Reglamentą 2019/1150], kiekvienam atitinkamam asmeniui skiriama bauda, kuri negali būti mažesnė kaip 2 % arba didesnė kaip 5 % to asmens apyvartos per paskutinius finansinius metus, pasibaigusius prieš įteikiant [pranešimą dėl reikalavimų nesilaikymo] <…>.“

Įstatymas Nr. 266/05

16 2005 m. gruodžio 23 d. *Legge n. 266 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2006)* (Įstatymas Nr. 266 dėl metinio ir daugiamečio valstybės biudžeto sudarymo nuostatų (2006 m. biudžeto įstatymas)) (GURI, Nr. 302, paprastasis priedas, 2005 m. gruodžio 29 d.), iš dalies pakeisto 2020 m. gruodžio 30 d. Įstatymu Nr. 178 (toliau – Įstatymas Nr. 266/05), 1 straipsnio 66-bis dalyje numatyta:

„Internetinių paslaugų teikėjų, nurodytų [Įstatymo Nr. 249/97] 1 straipsnio 6 dalies a punkto 5 papunktyje, už 2021 m. mokėtinos įmokos dydis – 1,5: 1 000 pajamų, gautų nacionalinėje teritorijoje (net jeigu jos įtrauktos į bendrovių, kurių buveinė yra užsienyje, balansus) ir susijusių su produkcijos, nurodytos ankstesnių finansinių metų balanse, verte arba, jei subjektai neprivalo sudaryti balanso, lygiavertės kitų buhalterinės apskaitos dokumentų eilutės, patvirtinančios bendrą produkcijos vertę. Paskesniais metais [AGCOM] gali keisti įmokos dydį ir mokėjimo tvarką, bet įmoka negali viršyti 2: 1 000 pajamų, įvertintų pagal pirmesnį sakinį.“

Sprendimas Nr. 666/08

17 2008 m. lapkričio 26 d. AGCOM priėmė *delibera n. 666/08/CONS, Regolamento per l'organizzazione e la tenuta del Registro degli operatori di comunicazione* (Sprendimas Nr. 666/08/CONS, kuriuo nustatomos [ROC] organizavimo ir tvarkymo taisyklės) (GURI, Nr. 25, 2009 m. sausio 31 d.; toliau – Sprendimas Nr. 666/08).

18 Sprendimo Nr. 666/08 A priede esančių ROC organizavimo ir tvarkymo taisyklių (toliau – AGCOM taisyklės dėl ROC) 2 straipsnyje išvardytos subjektų, privalančių įsiregistruoti į ROC, kategorijos.

19 AGCOM taisyklių dėl ROC 5 straipsnyje nustatyta:

„1. Šių taisyklių 2 straipsnyje nurodyti subjektai pateikia [AGCOM] prašymą įtraukti juos į [ROC].

<…>

3. Kiekvienas iš 2 straipsnyje nurodytų asmenų pagal savo teisinį pobūdį pateikia deklaracijas apie bendrovės tikslus, administraciją, struktūrą ir veiklą, vykdomą pagal [Sprendimo Nr. 666/08] B priedą.

<…>“

20 Šių taisyklių 24 straipsnyje nurodyta:

„Už šių taisyklių pažeidimus baudžiama pagal [1997 m. liepos 31 d. įstatymo Nr. 249] 1 straipsnio 29–32 dalis.“

21 Sprendimo Nr. 666/08 B priedas yra susijęs su privalomomis deklaracijomis siekiant įsiregistruoti į ROC.

Sprendimas Nr. 200/21

22 2021 m. birželio 17 d. AGCOM priėmė *delibera n. 200/21/CONS, Modifiche alla delibera n. 666/08/CONS recante « regolamento per la tenuta del Registro degli Operatori di Comunicazione » a seguito dell'entrata in vigore della legge 30 dicembre 2020, n. 178 – Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2021 e bilancio pluriennale per il triennio 2021-2023* (Sprendimas Nr. 200/21/CONS, kuriuo iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 666/08, kuriuo nustatomos [ROC] organizavimo ir tvarkymo taisyklės, įsigaliojus 2020 m. gruodžio 30 d. Įstatymui Nr. 178 dėl valstybės biudžeto 2021 finansiniams metams ir daugiamečio biudžeto 2021–2023 m.; toliau – Sprendimas Nr. 200/21).

23 Sprendimo Nr. 200/21 preambulėje nurodyta:

„<…>

[atsižvelgiant į] Reglamentą 2019/1150 <…>, visų pirma į [jo] 1 straipsnio 2 dalį <…>

[kadangi 2020 m. gruodžio 30 d. Įstatyme Nr. 178] pagal Reglamentą 2019/1150, be kita ko, internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjams ir interneto paieškos sistemų teikėjams, teikiantiems paslaugas Italijoje, net jeigu jie nėra ten įsisteigę <…>, numatyta pareiga įsiregistruoti į [ROC].“

24 Šio sprendimo 1 straipsnio 1 dalimi buvo iš dalies pakeistas AGCOM taisyklių dėl ROC 2 straipsnyje pateiktas sąrašas įtraukiant į jį šias subjektų kategorijas:

„<…>

m. internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjai: fiziniai ar juridiniai asmenys, kurie, nors ir nėra įsisteigę arba nuolat negyvena nacionalinėje teritorijoje, teikia arba siūlo teikti internetines

tarpininkavimo paslaugas, kaip jos apibrėžtos Reglamente 2019/1150, Italijoje įsisteigusiems ar gyvenantiems verslo klientams;

n. interneto paieškos sistemų teikėjai: fiziniai ar juridiniai asmenys, kurie, nors ir nėra įsisteigę ar nuolat negyvena nacionalinėje teritorijoje, teikia arba siūlo teikti interneto paieškos sistemą, kaip ji apibrėžta Reglamente 2019/1150, italų kalba arba Italijoje įsisteigusiems ar gyvenantiems naudotojams.

<…>“

25 Minėto sprendimo 3 straipsniu buvo iš dalies pakeistas Sprendimo Nr. 666/08 B priedas, be kita ko, į jį įtraukiant tokią formuluotę:

„<…>

Elektroninių ryšių paslaugų teikėjų, skambučių centrų veiklą vykdančių ūkio subjektų, asmenų, netiesiogiai besinaudojančių nacionaliniais numeracijos ištekliais, internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjų ir interneto paieškos sistemų teikėjų akcininkų deklaracijos:

1. Elektroninių ryšių paslaugų teikėjai, skambučių centrų veiklą vykdantys ūkio subjektai, asmenys, netiesiogiai besinaudojantys nacionaliniais numeracijos ištekliais, internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjai ir interneto paieškos sistemų teikėjai, veikiantys kaip ribotos atsakomybės bendrovės ar kooperatyvai, pateikdami registracijos paraišką prideda deklaraciją, parengtą pagal 5/1/ROC, 5/2/ROC, 5/3/ROC ir 5/4/ROC formas, kurioje nurodoma:
   a) informacija apie akcinį kapitalą, jų narių sąrašas ir akcijų, suteikiančių balsavimo teisę, nuosavybė. Biržinės bendrovės privalo pranešti tik apie daugiau nei 2 % balsavimo teisių suteikiančias akcijas; naudodamosi 5/5/ROC forma kiekviena iš jų turi nurodyti atitinkamą kontrolinį akcijų paketą <…>;
   b) įstatinis kapitalas, narių ir jų turimų akcijų, suteikiančių daugiau kaip 2 % balsų, sąrašas, bendrovių, turinčių registruotinos bendrovės akcijų, sąrašas;
   c) informacija apie galimus patikos vertybinius popierius, asmenis tarpininkus arba kitus a ir b punktuose nurodytų bendrovių akcijų apribojimus.

2. Elektroninių ryšių paslaugų teikėjai, skambučių centrų veiklą vykdantys ūkio subjektai, asmenys, netiesiogiai besinaudojantys nacionaliniais numeracijos ištekliais, internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjai ir interneto paieškos sistemų teikėjai, veikiantys kaip ūkinė bendrija, pateikdami registracijos paraišką prideda deklaraciją, parengtą pagal 5/3/ROC formą, kurioje nurodo savo narių sąrašą.“

Sprendimas Nr. 14/21

26 2021 m. lapkričio 5 d. *Provvedimento presidenziale n. 14/21/PRES – recante « Misura e modalità di versamento del contributo dovuto all’Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni per l’anno 2021 dai soggetti che operano nel settore dei servizi di intermediazione online e dei motori di ricerca online* » (Pirmininko sprendimas Nr. 14/21/PRES „Asmenų, veikiančių internetinių tarpininkavimo paslaugų ir interneto paieškos sistemų sektoriuje, Ryšių reguliavimo institucijai mokėtinos įmokos dydis ir mokėjimo tvarka“), AGCOM ratifikuotame 2021 m. lapkričio 11 d. *delibera n. 368/21/CONS* (Sprendimas Nr. 368/21/CONS) (GURI, Nr. 304, 2021 m.

gruodžio 23 d.), buvo patikslintas internetinių tarpininkavimo paslaugų ir interneto paieškos sistemų teikėjų mokamos įmokos, numatytos Įstatymo Nr. 266/05 1 straipsnio 66-bis dalyje, dydis ir mokėjimo tvarka.

Faktinės pagrindinių bylų aplinkybės ir prejudiciniai klausimai

27 *Airbnb*, kurios buveinė yra Airijoje, valdo tokio paties pavadinimo nekilnojamojo turto tarpininkavimo elektroninių paslaugų portalą, padedantį suvesti būstą turinčius nuomotojus ir būsto ieškančius asmenis. *Airbnb* iki nuomos pradžios iš kliento gauna mokėjimą už suteiktą būstą, o prasidėjus nuomai, pasilikdama komisinį mokestį, šį mokėjimą perveda nuomotojui, jei nuomininkas tam neprieštarauja.

28 *Amazon*, kurios buveinė yra Liuksemburge, valdo internetinę platformą, kuri skirta pardavėjams ir vartotojams suvesti, kad jie galėtų tarpusavyje sudaryti prekių pardavimo sandorius.

29 Priėmus nacionalinės teisės aktų pakeitimus, kuriuos lėmė, pirma, 2020 m. gruodžio 30 d. Įstatymas Nr. 178 ir, antra, sprendimai Nr. 200/21 ir Nr. 14/21, kuriuos Italijos valdžios institucijos priėmė, be kita ko, siekdamos užtikrinti Reglamento 2019/1150 taikymą (toliau – ginčijamos nacionalinės priemonės), *Airbnb* ir *Amazon*, kaip internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjoms, nuo šiol buvo nustatyta pareiga įsiregistruoti į AGCOM tvarkomą ROC, taigi ir pateikti šiai tarnybai tam tikrą informaciją, taip pat mokėti jai įmoką.

30 *Airbnb* ir *Amazon* kiekviena pateikė skundą *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacijaus regiono administracinis teismas, Italija) – prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, pirmiausia prašydamos panaikinti sprendimus Nr. 200/21 ir Nr. 14/21.

31 Tame teisme *Airbnb* ir *Amazon* teigė, kad tiek, kiek ginčijamomis nacionalinėmis priemonėmis šioms bendrovėms nustatomos šio sprendimo 29 punkte nurodytos pareigos, tos priemonės prieštarauja laisvės teikti paslaugas principui, Reglamentui 2019/1150 ir įvairioms direktyvoms.

32 Šiuo klausimu minėtas teismas pirmiausia primena, kad priėmus Reglamentą 2019/1150 Italijos teisės aktų leidėjas 2020 m. gruodžio 30 d. Įstatymu Nr. 178 iš dalies pakeitė 1997 m. liepos 31 d. Įstatymą Nr. 249 ir 2005 m. gruodžio 23 d. Įstatymą Nr. 266.

33 Taigi, pirma, pareiga įsiregistruoti į AGCOM tvarkomą ROC buvo išplėsta ir internetinių tarpininkavimo paslaugų ir interneto paieškos sistemų teikėjams (toliau – atitinkamų paslaugų teikėjai), teikiantiems paslaugas Italijos Respublikos teritorijoje, net jeigu jie nėra įsisteigę šioje valstybėje narėje (Įstatymo Nr. 249/97 1 straipsnio 6 dalies a punkto 5 papunktis).

34 Antra, AGCOM buvo pavesta užtikrinti Reglamento 2019/1150 taikymą, be kita ko, renkant informaciją (Įstatymo Nr. 249/97 1 straipsnio 6 dalies c punkto 14a papunktis).

35 Trečia, jeigu būtų nesilaikoma AGCOM pagal Reglamentą 2019/1150 priimtų priemonių, atitinkamam asmeniui būtų skiriama bauda, kuri negali būti mažesnė kaip 2 % arba didesnė kaip 5 % to asmens apyvartos per paskutinius finansinius metus, pasibaigusius prieš pranešant apie tokį nesilaikymą (Įstatymo Nr. 249/97 1 straipsnio 31 dalies antras sakinys).

36 Ketvirta, atitinkamų paslaugų teikėjai nuo šiol turi mokėti įmoką, skirtą visoms administracinėms sąnaudoms, patirtoms vykdant reguliavimo, priežiūros, ginčų sprendimo ir sankcijų skyrimo funkcijas, kurios AGCOM pavestos 2020 m. gruodžio 30 d. Įstatymu Nr. 178, padengti (Įstatymo Nr. 266/05 1 straipsnio 66-bis dalis).

37 Paskui prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad Sprendimu Nr. 200/21 AGCOM iš dalies pakeitė Sprendimą Nr. 666/08, kurio A priede pateiktos AGCOM taisyklės dėl ROC, kad būtų atsižvelgta į Italijos teisės aktų leidėjo priimtas Reglamento 2019/1150 įgyvendinimo priemones.

38 Šis teismas nurodo, jog norėdami įsiregistruoti į ROC atitinkamų paslaugų teikėjai turi užpildyti kelias formas, susijusias ne tik su vykdoma veikla, bet ir su jų organizacija. Taigi jie privalo pateikti informaciją apie įstatinį kapitalą, akcininkų pavardes ir atitinkamas jiems priklausančias balsavimo teisę suteikiančias akcijas, administracijos sudėtį ir kadenciją, taip pat teisinio atstovo ir administratorių tapatybę. Pateikta informacija turėtų būti atnaujinama kasmet. Pažeidus AGCOM taisyklių dėl ROC nuostatas skiriamos baudos.

39 Atsižvelgdamas į šias aplinkybes, prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad pareiga mokėti įmoką ir registruotis ROC daugeliu aspektų gali būti nesuderinama su Sąjungos teise, visų pirma su laisvės teikti paslaugas principu, Reglamentu 2019/1150 ir keliomis direktyvomis.

40 Dėl Reglamento 2019/1150 tas teismas mano, kad nėra jokio ryšio tarp jame numatytų pareigų laikymosi ir informacijos, kurią reikia pateikti norint įsiregistruoti į ROC, kuri iš esmės susijusi su „nuosavybės struktūra“ ir atitinkamų subjektų administracine organizacija. Minėtas teismas mano, kad Italijos valdžios institucijos į savo teisės sistemą įtraukė nuostatas, numatančias šiems paslaugų teikėjams būdingų požymių kontrolę, kuri visiškai skiriasi nuo šiame reglamente numatytos kontrolės, susijusios su tuo, kaip šie teikėjai laikosi minėtame reglamente numatytų pareigų.

41 Dėl Direktyvos 2015/1535 prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, remdamasis jos 1 ir 5 straipsniais, mano, kad nacionalinės teisės nuostatomis, pagal kurias atitinkamų paslaugų teikėjai įpareigojami registruotis ROC, nustatomas konkretus bendrasis reikalavimas, susijęs su informacinės visuomenės paslaugų teikimu, todėl, jeigu apie jas nebuvo iš anksto pranešta Komisijai, jomis negalima remtis prieš privačius asmenis.

42 Dėl laisvės teikti paslaugas principo, nurodyto SESV 56 straipsnyje ir patikslinto direktyvose 2000/31 ir 2006/123, prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, viena vertus, kad Direktyvos 2000/31 3 straipsnyje nustatytas principas, pagal kurį „koordinuojamoje srityje“, kaip ji suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio h punktą, informacinės visuomenės paslaugoms turi būti taikoma valstybės narės, kurioje įsisteigęs paslaugų teikėjas, teisinė tvarka, o valstybės narės gali imtis nuo šio principo nukrypstančių priemonių tik laikydamosi tam tikrų materialinių ir procedūrinių sąlygų, apibrėžtų minėto 3 straipsnio 4 dalyje. To teismo teigimu, ginčijamos nacionalinės priemonės neatitinka šių sąlygų.

43 Kita vertus, prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas primena, kad pagal Direktyvos 2006/123 16 straipsnį valstybės narės negali apriboti kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo laisvės teikti paslaugas, įpareigodamos šį paslaugų teikėją gauti jų

kompetentingų institucijų leidimą, įskaitant registravimąsi registre, išskyrus šioje direktyvoje ar kituose Sąjungos teisės aktuose numatytus atvejus. To teismo teigimu, ginčijamos nacionalinės priemonės nepatenka į tokius atvejus.

44 Šiomis aplinkybėmis *Tribunale amministrativo per il Lazio* (Lacijaus regiono administracinis teismas) nutarė sustabdyti bylų nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar pagal [Reglamentą 2019/1150] draudžiama tokia nacionalinės teisės nuostata, pagal kurią, siekiant padidinti verslo klientams teikiamų internetinių tarpininkavimo paslaugų sąžiningumą ir skaidrumą, be kita ko, priimant gaires, skatinant elgesio kodeksų taikymą ir renkant atitinkamą informaciją, reikalaujama, kad internetinių paslaugų teikėjai įsiregistruotų į registrą, dėl ko jie turėtų pateikti atitinkamą informaciją apie savo organizacinę struktūrą ir mokėti įmoką, o neįvykdžius šios pareigos jiems būtų taikomos sankcijos?

2. Ar pagal [Direktyvą 2015/1535] valstybės narės privalo pranešti Komisijai apie priemones, pagal kurias internetinių paslaugų teikėjams nustatoma pareiga įsiregistruoti į registrą, siejama su atitinkamos informacijos apie savo organizacinę struktūrą teikimu ir įmokos mokėjimu, o jos neįvykdymo atveju jiems būtų taikomos sankcijos? Jei taip, ar pagal šią direktyvą privatus asmuo gali prieštarauti, kad jam būtų taikomos priemonės, apie kurias Komisijai nepranešta?

3. Ar pagal [Direktyvos 2000/31] 3 straipsnį nacionalinėms valdžios institucijoms draudžiama priimti nuostatas, kuriomis, siekiant padidinti verslo klientams teikiamų internetinių tarpininkavimo paslaugų sąžiningumą ir skaidrumą, be kita ko, priimant gaires, skatinant elgesio kodeksų taikymą ir renkant atitinkamą informaciją, kitoje [valstybėje narėje] įsisteigusiems subjektams nustatomos papildomos administracinės ir finansinės prievolės, kaip antai pareiga įsiregistruoti į registrą, siejama su atitinkamos informacijos apie savo organizacinę struktūrą teikimu ir įmokos mokėjimu, o jos neįvykdymo atveju jiems būtų taikomos sankcijos?

4. Ar pagal SESV 56 straipsnyje ir [Direktyvos 2006/123] 16 straipsnyje įtvirtintą laisvo paslaugų teikimo principą nacionalinėms valdžios institucijoms draudžiama priimti nuostatas, kuriomis, siekiant padidinti verslo klientams teikiamų internetinių tarpininkavimo paslaugų sąžiningumą ir skaidrumą, be kita ko, priimant gaires, skatinant elgesio kodeksų taikymą ir renkant atitinkamą informaciją, kitoje Europos šalyje įsisteigusiems subjektams nustatomos papildomos administracinės ir finansinės prievolės, kaip antai pareiga įsiregistruoti į registrą, siejama su atitinkamos informacijos apie savo organizacinę struktūrą teikimu ir įmokos mokėjimu, o jos neįvykdymo atveju jiems būtų taikomos sankcijos?

5. Ar pagal [Direktyvos 2000/31] 3 straipsnio 4 dalies b punktą valstybės narės privalo pranešti Komisijai apie priemones, pagal kurias internetinių paslaugų teikėjams nustatoma pareiga įsiregistruoti į registrą, siejama su atitinkamos informacijos apie savo organizacinę struktūrą teikimu ir įmokos mokėjimu, o jos neįvykdymo atveju jiems būtų taikomos sankcijos? Jeigu taip, ar pagal šią direktyvą privatus asmuo gali prieštarauti, kad jam būtų taikomos priemonės, apie kurias Komisijai nepranešta?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo, trečiojo ir ketvirtojo klausimų

45 Pirmuoju, trečiuoju ir ketvirtuoju klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu ir pirmiausia, prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar SESV 56 straipsnis, Direktyvos 2006/123 16 straipsnis arba Direktyvos 2000/31 3 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad pagal juos draudžiamos valstybės narės priimtos priemonės, kuriomis siekiama nurodyto tikslo užtikrinti tinkamą ir veiksmingą Reglamento 2019/1150 taikymą ir pagal kurias kitoje valstybėje narėje įsisteigę internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjai, norėdami teikti savo paslaugas pirmojoje valstybėje narėje, privalo įsiregistruoti į šios valstybės narės institucijos tvarkomą registrą, pateikti šiai institucijai išsamią informaciją apie savo organizaciją ir sumokėti įmoką, antraip jiems bus taikomos sankcijos.

46 Visų pirma reikia pažymėti, kad, kaip matyti iš Direktyvos 2006/123, priimtos remiantis EB 47 straipsnio 2 dalimi ir 55 straipsniu, kurių formuluotės iš esmės pakartotos atitinkamai SESV 53 straipsnio 1 dalyje ir 62 straipsnyje, 1 straipsnio 1 dalies tikslas yra, be kita ko, palengvinti laisvą paslaugų judėjimą. Direktyva 2000/31, priimta remiantis EB 47 straipsnio 2 dalimi, 55 ir 95 straipsniais, kurių formuluotės iš esmės pakartotos atitinkamai SESV 53 straipsnio 1 dalyje, 62 ir 114 straipsniuose, kaip nurodyta tos direktyvos 1 straipsnio 1 dalyje, savo ruožtu siekiama prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos funkcionavimo užtikrinant laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą tarp valstybių narių.

47 Kadangi šiose dviejose direktyvose sukonkretinta SESV 56 straipsnyje įtvirtinta laisvė teikti paslaugas, jei būtų nustatyta, kad pagal vieną iš jų draudžiamos tokios nacionalinės priemonės, kaip nagrinėjamos pagrindinėse bylose, nereikėtų nagrinėti pirmojo, trečiojo ir ketvirtojo klausimų atsižvelgiant į šį straipsnį.

48 Kalbant apie minėtą 56 straipsnį, pabrėžtina, kad, kaip generalinis advokatas pažymėjo išvados 6 punkte, tiesa, jog pagal jurisprudenciją jis taikomas priemonėms, patenkančioms į mokesčių sritį, kuri nepatenka į Direktyvos 2000/31 taikymo sritį, remiantis jos 1 straipsnio 5 dalies a punktu (šiuo klausimu žr. 2022 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Airbnb Ireland ir Airbnb Payments UK*, C-83/21, EU:C:2022:1018, 38 punktą). Vis dėlto nagrinėjamu atveju nei prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, nei Italijos vyriausybė neteigia, kad ginčijamos nacionalinės priemonės susijusios su būtinybe užtikrinti mokestinių įsipareigojimų vykdymą.

49 Be to, reikia pažymėti, kad Direktyvos 2006/123 3 straipsnio 1 dalyje, be kita ko, numatyta, kad jeigu jos nuostatos prieštarauja kito Sąjungos akto, reglamentuojančio tam tikrus teisės teikti paslaugą ar vykdyti paslaugos teikimo veiklą konkrečiuose sektoriuose ar profesijose aspektus, nuostatai, pirmenybė teikiama to kito akto nuostatai ir ji taikoma tiems konkretiems sektoriams.

50 Atsižvelgiant į tai, kad Direktyvos 2000/31 3 straipsnis susijęs su konkrečiais galimybės verstis informacinės visuomenės paslaugų veikla ir šios veiklos vykdymo aspektais, kaip generalinis advokatas iš esmės nurodė išvados 204–207 punktuose, tuo atveju, jei būtų nustatyta, kad nacionalinės priemonės, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėse bylose, patenka į šios nuostatos taikymo sritį ir kad pagal tą nuostatą tokios priemonės draudžiamos, nereikėtų nagrinėti pirmojo, trečiojo ir ketvirtojo klausimų atsižvelgiant į Direktyvą 2006/123.

51 Taigi visų pirma reikia išaiškinti Direktyvos 2000/31 3 straipsnį.

52 Šiuo klausimu reikia priminti, kad šio 3 straipsnio 1 dalyje numatyta, jog kiekviena valstybė narė užtikrina, kad informacinės visuomenės paslaugos, kurias teikia jos teritorijoje įsisteigęs paslaugų teikėjas, atitiktų toje valstybėje narėje taikomas nacionalines nuostatas, priklausančias koordinuojamajai sričiai. Minėto 3 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad valstybės narės negali dėl koordinuojamajai sričiai priskiriamų priežasčių riboti laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas iš kitos valstybės narės.

53 Be to, pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį valstybės narės tam tikromis kumuliacinėmis sąlygomis gali imtis priemonių taikyti laisvo informacinės visuomenės paslaugų judėjimo principo išlygas konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai, priklausančiai koordinuojamajai sričiai (šiuo klausimu žr. 2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, 83 punktą).

54 Dėl Direktyvos 2000/31 3 straipsnyje nurodomos „koordinuojamos srities“ reikia pažymėti, kad šios direktyvos 2 straipsnio h punkte ši sritis apibrėžta kaip apimanti reikalavimus, nustatytus valstybių narių teisinėse sistemose, kurios taikomos informacinės visuomenės paslaugų teikėjams arba informacinės visuomenės paslaugoms neatsižvelgiant į tai, ar tie reikalavimai yra bendro pobūdžio, ar konkrečiai joms skirti. Ši sritis susijusi su reikalavimais, kuriuos paslaugų teikėjas turi įvykdyti ir kurie susiję su galimybe vykdyti informacinės visuomenės paslaugų veiklą, pavyzdžiui, kvalifikacijos, leidimo ar pranešimo reikalavimais ir su informacinės visuomenės paslaugų veiklos vykdymu susijusiais reikalavimais, kaip antai siejamais su paslaugų teikėjo elgesiu, paslaugų kokybe ar turiniu.

55 Taigi Direktyva 2000/31 grindžiama kontrolės kilmės valstybėje narėje ir tarpusavio pripažinimo principų taikymu, todėl šios direktyvos 2 straipsnio h punkte apibrėžtoje koordinuojamojoje srityje informacinės visuomenės paslaugos reglamentuojamos tik toje valstybėje narėje, kurios teritorijoje yra įsisteigę šių paslaugų teikėjai (2023 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Google Ireland ir kt.*, C-376/22, EU:C:2023:835, 42 punktas).

56 Vadinasi, pirma, kiekviena valstybė narė, kaip informacinės visuomenės paslaugų kilmės valstybė narė, turi reglamentuoti šias paslaugas ir taip apsaugoti Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalies a punkto i papunktyje nurodytus bendrojo intereso tikslus (2023 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Google Ireland ir kt.*, C-376/22, EU:C:2023:835, 43 punktas).

57 Antra, pagal abipusio pripažinimo principą kiekviena valstybė narė, kaip informacinės visuomenės paslaugų paskirties valstybė narė, turi neriboti laisvo šių paslaugų judėjimo, reikalaudama laikytis papildomų jos nustatytų pareigų, patenkančių į koordinuojamąją sritį (2023 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Google Ireland ir kt.*, C-376/22, EU:C:2023:835, 44 punktas).

58 Darytina išvada, kad pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnį draudžiama (išskyrus išimtis, leidžiamas pagal šio straipsnio 4 dalyje numatytas sąlygas), kad informacinės visuomenės paslaugų teikėjui, norinčiam teikti šią paslaugą kitoje valstybėje narėje nei ta, kurios teritorijoje jis įsisteigęs, būtų taikomi šios kitos valstybės narės nustatyti į koordinuojamąją sritį patenkantys reikalavimai.

59 Nagrinėjamu atveju neabejotina, kad ginčijamomis nacionalinėmis priemonėmis – tiek, kiek pagal jas reikalaujama, kad kitose nei Italijos Respublika valstybėse narėse įsisteigę internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjai laikytųsi šio sprendimo 29 punkte nurodytų pareigų, antraip jiems bus taikomos sankcijos – reikalaujama, kad tokie teikėjai tenkintų sąlygas, kurių nereikalaujama jų įsisteigimo valstybėje narėje.

60 Be to, neginčijama, kad šios paslaugos priskirtinos prie „informacinės visuomenės paslaugų“, nurodytų Direktyvos 2000/31 2 straipsnio a punkte.

61 Kita vertus, Italijos vyriausybė teigia, kad ginčijamomis nacionalinėmis priemonėmis numatytos pareigos nepriskiriamos prie „koordinuojamos srities“, kaip ji suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio h punktą, nes, pirma, atitinkamų paslaugų teikėjai gali *de facto* pradėti teikti šias paslaugas ir tęsti jų teikimą neįvykdę pareigos įsiregistruoti į ROC ir, antra, pareiga perduoti informaciją AGCOM ir sumokėti jai įmoką leidžia šiai tarnybai vykdyti priežiūros funkcijas. Taigi tokiomis pareigomis nesiekiama, kad minėtų paslaugų teikėjai gautų leidimą pradėti ar vykdyti informacinės visuomenės paslaugų veiklą.

62 Šiuo klausimu, kaip generalinis advokatas iš esmės pažymėjo išvados 157–161 punktuose, kiek tai susiję, pirma, su pareiga įsiregistruoti į registrą, antraip gali būti skiriamos sankcijos, tai, kad paslaugų teikėjas gali *de facto* pradėti teikti informacinės visuomenės paslaugą ir tęsti jos teikimą nesilaikydamas šios pareigos, neturi įtakos būtinybei ją įgyvendinti, kad galėtų atitinkamą veiklą vykdyti teisėtai.

63 Antra, kiek tai susiję su pareiga valstybės narės institucijai pateikti informaciją apie atitinkamos įmonės struktūrą ir organizaciją, taip pat pareiga sumokėti šiai institucijai įmoką, kurių neįvykdžius taip pat numatomos sankcijos, pažymėtina, kad aplinkybė, jog šios pareigos nustatytos siekiant, kad ši institucija prižiūrėtų informacinės visuomenės paslaugų teikimo veiklos teisėtumą, neturi jokios įtakos šių pareigų apimčiai; pagal jas tokių paslaugų teikėjai, įsisteigę kitoje valstybėje narėje ir norintys teikti šias paslaugas pirmojoje valstybėje narėje, privalo laikytis minėtų pareigų.

64 Taigi, priešingai, nei teigia Italijos vyriausybė, pareigos, kaip antai numatytos ginčijamomis nacionalinėmis priemonėmis, laikytinos reikalavimais, susijusiais su informacinės visuomenės paslaugų veiklos vykdymu, todėl šios pareigos priklauso „koordinuojamai sričiai“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2000/31 2 straipsnio h punktą.

65 Vadinasi, pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnį draudžiamos valstybės narės priimtos priemonės, pagal kurias kitoje valstybėje narėje įsisteigusiems internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjams, siekiantiems teikti savo paslaugas pirmojoje valstybėje narėje, nustatyta pareiga įsiregistruoti į šios valstybės narės institucijos tvarkomą registrą, pateikti šiai institucijai išsamią informaciją apie savo organizaciją ir sumokėti įmoką, antraip jiems bus taikomos sankcijos, nebent šios priemonės atitinka šio 3 straipsnio 4 dalyje numatytas sąlygas.

66 Šio išaiškinimo negali paneigti Čekijos vyriausybės argumentas, kad pagal minėtą 3 straipsnį tokios priemonės gali būti nedraudžiamos, atsižvelgiant į jurisprudenciją, susijusią su SESV 56 straipsniu; ji taikoma pagal analogiją ir pagal ją nacionalinės teisės aktams neprieštarauja šiame straipsnyje įtvirtintas draudimas, kuris galioja visiems veiklą nacionalinėje teritorijoje vykdantiems ūkio subjektams, kuriuo nesiekiama reglamentuoti atitinkamų įmonių paslaugų teikimo sąlygų ir kurio galimas ribojamasis poveikis laisvam paslaugų teikimui yra pernelyg neapibrėžtas ir netiesioginis, kad juo nustatytą įpareigojimą būtų galima laikyti galinčiu varžyti šią laisvę (2022 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Airbnb Ireland ir Airbnb Payments UK*, C-83/21, EU:C:2022:1018, 45 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

67 Kaip generalinis advokatas iš esmės nurodė išvados 166 ir 167 punktuose, viena vertus, į koordinuojamąją sritį patenkantys reikalavimai negali atitikti iš šios jurisprudencijos kylančių sąlygų, nes jais iš esmės siekiama reglamentuoti galimybę pradėti informacinės visuomenės

paslaugų teikimo veiklą ir šios veiklos vykdymą. Kita vertus, antrinės teisės aktu Sąjungos teisės aktų leidėjas gali sukonkretinti SESV įtvirtintą pagrindinę laisvę, sukurdamas sąlygas, kurios yra dar palankesnės geram vidaus rinkos veikimui nei tos, kurios atsiranda iš pirminės teisės (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2015 m. birželio 16 d. Sprendimo *Rina Services ir kt.*, C-593/13, EU:C:2015:399, 40 punktą).

68 Taigi reikia patikrinti, ar nacionalinės priemonės, kaip antai nurodytos šio sprendimo 65 punkte, atitinka Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalyje numatytas sąlygas.

69 Šiuo tikslu, pirma, reikia pabrėžti, kad, kaip matyti iš pačios šios nuostatos formuluotės, ji gali būti taikoma tik priemonėms, „taikomoms konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“.

70 Šiuo klausimu reikia priminti, kad 2023 m. lapkričio 9 d. Sprendime *Google Ireland ir kt.* (C-376/22, EU:C:2023:835) Teisingumo Teismas nusprendė, jog
Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalis turi būti aiškinama taip, kad sąvoka „priemonės, taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą, neapima bendro ir abstraktaus pobūdžio priemonių, vienodai taikomų visiems bendrai apibūdintos konkrečių informacinės visuomenės paslaugų kategorijos paslaugų teikėjams.

71 Nagrinėjamu atveju su sąlyga, kad tai patikrins prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atrodo, kad ginčijamos nacionalinės priemonės yra bendro ir abstraktaus pobūdžio, todėl negali būti laikomos „priemonėmis, taikomomis konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“, kaip jos suprantamos pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalies a punktą.

72 Be to, pagal šia nuostatą tam, kad nacionalinės priemonės būtų laikomos ją atitinkančiomis, jos turi būti būtinos siekiant užtikrinti viešąją tvarką, visuomenės sveikatos apsaugą, visuomenės saugumą ar vartotojų apsaugą.

73 Taigi reikia patikrinti, ar taip yra nacionalinių priemonių, priimtų siekiant užtikrinti Reglamento 2019/1150 taikymą, atveju.

74 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Reglamento 2019/1150 1 straipsnio 5 dalį šis reglamentas nedaro poveikio Sąjungos teisei, be kita ko, elektroninės prekybos srityje.

75 Kadangi akivaizdu, kad Direktyva 2000/31 patenka į šią sritį, tokios priemonės, kaip ginčijamos nacionalinės priemonės, gali būti laikomos atitinkančiomis šios direktyvos 3 straipsnio 4 dalies a punktą motyvuojant tuo, kad jomis siekiama užtikrinti Reglamento 2019/1150 taikymą, tik jeigu įrodyta, kad šio reglamento tikslas atitinka vieną iš šioje nuostatoje išvardytų tikslų.

76 Iš Reglamento 2019/1150 7 ir 51 konstatuojamųjų dalių matyti, kad juo siekiama Sąjungos lygmeniu nustatyti tikslinį privalomų taisyklių rinkinį, kad būtų sukurta sąžininga, nuspėjama, darni ir patikima internetinio verslo aplinka vidaus rinkoje. Visų pirma verslo klientams, kaip jie suprantami pagal šio reglamento 2 straipsnio 1 punktą (toliau – verslo klientai), turėtų būti užtikrintas tinkamas skaidrumas ir veiksmingos teisių gynimo priemonės visoje Sąjungoje, kad būtų sudarytos palankesnės sąlygos tarpvalstybinei komercinei veiklai Sąjungoje, taigi ir tinkamam vidaus rinkos veikimui.

77 Šio reglamento 1 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad juo prisidedama prie tinkamo minėtos rinkos veikimo nustatant taisykles, kuriomis siekiama užtikrinti, kad verslo klientams ir bendrovės interneto svetainių naudotojams interneto paieškos sistemų atžvilgiu būtų užtikrinamas atitinkamas skaidrumas, sąžiningumas ir veiksmingos teisių gynimo galimybės.

78 Kaip generalinis advokatas iš esmės pažymėjo išvados 186–190 punktuose, net darant prielaidą, kad tokiomis nacionalinėmis priemonėmis, kaip ginčijamos nacionalinės priemonės, siekiama užtikrinti Reglamento 2019/1150 tikslą, tarp šio tikslo ir Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalies a punkto i papunktyje išvardytų priemonių, primintų šio sprendimo 72 punkte, nėra tiesioginio ryšio.

79 Neginčijama, kad Reglamento 2019/1150 tikslas nesusijęs nei su viešąja tvarka, nei su visuomenės sveikatos apsauga ar visuomenės saugumu.

80 Dėl vartotojų apsaugos pirmiausia reikia pažymėti, kad ji neapima įmonių apsaugos. Reglamente 2019/1150 nustatytos internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjų ir verslo klientų santykių taisyklės.

81 Be to, iš Reglamento 2019/1150 3 konstatuojamosios dalies matyti, kad ryšys tarp „interneto platformų ekonomikos skaidrumo ir pasitikėjimo ja užtikrinim[o] įmonių tarpusavio santykiuose“ ir „vartotojų pasitikėjimo interneto platformų ekonomika [didinimo]“ yra tik netiesioginis.

82 Galiausiai šioje 3 konstatuojamojoje dalyje nurodyta: „tačiau tiesioginis interneto platformų ekonomikos vystymosi poveikis vartotojams aptariamas kitų sričių Sąjungos teisės aktuose, visų pirma vartotojų *acquis*“.

83 Reikia pridurti, kad Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalis, kaip kontrolės kilmės valstybėje narėje principo išimtis, turi būti aiškinama siaurai (pagal analogiją žr. 2012 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Probst*, C-119/12, EU:C:2012:748, 23 punktą ir 2022 m. birželio 21 d. Sprendimo *Ligue des droits humains*, C-817/19, EU:C:2022:491, 70 punktą). Be to, ši išimtis negali būti taikoma priemonėms, kurios su vienu iš šioje nuostatoje nurodytų tikslų gali būti susijusios nebent netiesiogiai.

84 Vadinasi, iš to, kad nacionalinės priemonės buvo priimtos siekiant užtikrinti Reglamento 2019/1150 taikymą, negalima daryti išvados, kad šios priemonės yra būtinos siekiant užtikrinti vieną iš Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalies a punkto i papunktyje išvardytų tikslų.

85 Taigi valstybės narės priimtos priemonės, pagal kurias kitoje valstybėje narėje įsisteigusiems internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjams, siekiantiems teikti savo paslaugas pirmojoje valstybėje narėje, nustatyta pareiga įsiregistruoti į šios valstybės narės institucijos tvarkomą registrą, jai pateikti išsamią informaciją apie jų organizaciją ir sumokėti įmoką, antraip bus taikomos sankcijos, neatitinka Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalies a punkte numatytų sąlygų.

86 Kadangi ginčijamos nacionalinės priemonės patenka į Direktyva 2000/31 nurodytą koordinuojamąją sritį ir kadangi šios direktyvos aiškinimas leidžia atsakyti į pirmąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį klausimus, kaip jie performuluoti šio sprendimo 45 punkte, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 46–50 punktuose, taip pat nereikia aiškinti SESV 56 straipsnio ar Direktyvos 2006/123.

87 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pirmąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį klausimus reikia atsakyti: Direktyvos 2000/31 3 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiamos valstybės narės priimtos priemonės, kurių ji ėmėsi siekdama užtikrinti tinkamą ir veiksmingą Reglamento 2019/1150 taikymą ir pagal kurias kitoje valstybėje narėje įsisteigę internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjai, norėdami teikti savo paslaugas pirmojoje valstybėje narėje, privalo įsiregistruoti į šios valstybės narės institucijos tvarkomą registrą, pateikti šiai institucijai išsamią informaciją apie savo organizaciją ir sumokėti įmoką, antraip jiems bus taikomos sankcijos.

Dėl antrojo ir penktojo klausimų

88 Antrasis ir penktasis klausimai susiję su direktyvose 2000/31 ir 2015/1535 numatytomis išankstinio pranešimo pareigomis, kurių nesilaikius privačių asmenų atžvilgiu negalima remtis priemonėmis, apie kurias turėjo būti pranešta, bet to nebuvo padaryta.

89 Vis dėlto, atsižvelgiant į atsakymus, pateiktus į pirmąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį klausimus, į antrąjį ir penktąjį klausimus atsakyti nereikia.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

90 Kadangi šis procesas pagrindinių bylos šalims yra vienas iš etapų prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamose bylose, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) 3 straipsnis

turi būti aiškinamas taip:

pagal jį draudžiamos valstybės narės priimtos priemonės, kurių ji ėmėsi siekdama užtikrinti tinkamą ir veiksmingą 2019 m. birželio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2019/1150 dėl verslo klientams teikiamų internetinių tarpininkavimo paslaugų sąžiningumo ir skaidrumo skatinimo taikymą ir pagal kurias kitoje valstybėje narėje įsisteigę internetinių tarpininkavimo paslaugų teikėjai, norėdami teikti savo paslaugas pirmojoje valstybėje narėje, privalo įsiregistruoti į šios valstybės narės institucijos tvarkomą registrą, pateikti šiai institucijai išsamią informaciją apie savo organizaciją ir sumokėti įmoką, antraip jiems bus taikomos sankcijos.

Parašai.